

Mireasa este Biserica

25 mai 2009

Gili Cârstea

Doresc să reiau astăzi subiectul analizat în articolul „În ce fel este Noul Ierusalim Mireasa lui Hristos,” deoarece am descoperit alte câteva declarații splendide ale inspirației. Ele sprijină identitatea Miresei ca fiind poporul lui Dumnezeu, concept apărut în biserică prin intermediul și odată cu solia 1888.

Așa cum am spus, sora White înțelesese Nunta ca fiind unirea dintre Hristos și Cetatea Sfântă, Noul Ierusalim, într-o ceremonie oficială în cer, desfășurată în toamna anului 1844. Nu este nimic suspicios în această concepție, dacă ținem seama de caracteristica progresivă a luminii, și mai ales de orizontul limitat, așa spune chiar primitiv, al întregului concept despre Sanctuar al acelei vremi. De la ideea că pământul este Sanctuarul ce trebuia curățit în 1844, ei au avansat extrem de repede, trecând prin faze conceptuale problematice, inacceptabile pentru noi, astăzi.

Dar lumina a venit, iar cei bravi și loiali au ținut pasul cu ea, în ciuda opoziției inevitabile în astfel de situații. Deși la o vârstă când conservatorismul începe să devină confortabil, sora White a făcut salturi fenomenale în înțelegerea luminii „în slava ei crescândă.” Nu este de mirare tulburarea și uimirea fraților, care pur și simplu declarau că „sora White s-a schimbat.”

Da, sora White chiar se schimbase, deoarece venise lumină, „lumină prețioasă,” așa cum o numea ea deseori, iar ea trebuia găsită la postul datoriei de străjer. Iar străjerul nu vorbește din capul lui, atunci când își înțelege misiunea. Cu o umilință pe care noi nu o descoperim astăzi nici la cel mai modest pastor de țară, ea declama, de la tribuna oficială pe care o deținea, că biserica are abia „o slabă licărire despre ce înseamnă credința.” Vă dați seama cât de devastatoare poate fi o astfel de declarație pentru teologii bisericii, pentru care doctrina este bătută în cuie definitiv, și al căror scop este tocmai să împiedice orice depărtare de la doctrina acceptată.

Iată-o acum pe mereu tână și proaspătă Ellen White ținând pasul cu lumina aceea care spunea că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307). Era tema favorită a lui Jones, pe care ea o asculta peste tot pe unde trio-ul lor mergea în țară, să „dea o șansă poporului,” dacă responsabilii nu doresc să primească solia lui Dumnezeu, alifia cerească pentru vindecarea rănilor fiicei poporului Său.

Iată câteva din luările ei de poziție în acord cu lumina venită:

„Biserica este mireasa lui Hristos, iar membrii ei trebuie să se unească cu Liderul lor. Dumnezeu ne avertizează să nu ne întinăm hainele” (Letter 123, 1898; 7 BC 986).

„Biserica este mireasa, soția Mielului. Ea trebuie să se păstreze curată, sfântă, fără pată. Nu trebuie nicidecum să se implice în vreo nebunie; ea este mireasa unui Rege. Și totuși ea nu își înțelege poziția înaltă. Dacă ar înțelege acest lucru, ar străluci în ea toată slava” (Letter 107, 1901; 7 BC 986).

„Dumnezeu este soțul bisericii Sale. Biserica este mireasa, soția Mielului. Fiecare credincios adevărat este o parte a trupului lui Hristos. Hristos privește necredințioșia poporului Său pentru El ca și necredințioșia soției față de soțul ei. Nu trebuie să uităm că noi suntem mădulele trupului lui Hristos” (Letter 39, 1902; 7 BC 985).

Declarații fără ambiguități, care susțin ecuația monumentală din DA 161, cheia de boltă a Sanctuarului adventist și fundamentul etern al guvernării divine. În jurul ei s-a desfășurat mereu marea controversă, și cu ea se va încheia milenara luptă dintre Hristos și Satana.

De la limbajul simplu – „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credințioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:19-20) – până la profunzimi incredibile pentru mintea omenească – „Scopul etern al lui Dumnezeu a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161) – Dumnezeu a încercat orice abordare posibilă spre a ne ajuta să înțelegem taina evlaviei.

Sper și mă rog ca generația prezentă a bisericii să nu-L dezamăgească din nou pe Mirele divin. Trâmbița a șaptea este foarte mult întârziată, și depinde total de un popor care și-a înțeles destinul glorios, acela de Mireasă a lui Hristos, prin părtașia de natură divină.

Noul sistem de operare divin așteaptă să fie instalat în mintea și inima unui popor dispus să facă pasul peste prăpastie, de la păcat la neprihănire.

Mireasa este Biserica, și fără Nunta Mielului toată apocaliptica denominațională rămâne doar o machetă neputincioasă a realității, măsuța de nisip a copiilor care trăiesc doar din fantezii.
